

Predikan, prästvigning 26 januari 2020, tredje söndagen efter trettondagen

Sören Dalevi, biskop i Karlstads stift

Minns ni den svenska Melodifestivalen 1965? Nä, det kanske ni inte gör. Jag gör det definitivt inte, för jag föddes först 1969. Men 1965 var i vilket fall det år när operasångaren Ingvar Wixell framförde samtliga tio bidrag själv i den svenska uttagningen av melodifestivalen. Detta så att den musikaliska bedömningen av bidragen skulle bli så rättvis som möjligt. Och självklart sjöng han samtliga bidrag på svenska.

Jag har ibland lekt med tanken att placera Ingvar i en tidskapsel, så han fick se hur melodifestivalen ser ut idag; det startar ju trots allt nästa helg. Där alla artister framför sina egna bidrag, på vilket språk de vill. Och där det vinnande bidraget, i den europeiska sångtävling som det ju trots allt är, idag tävlar mot nationer som Israel och Australien. För att inte tala om att det som då hette Östeuropa är med idag, Bosnien-Hercegovina, Vitryssland, Polen och Ukraina... vad skulle Ingvar Wixell säga? Kanske skulle han säga att melodifestivalen har förändrats, men att det ändå fortfarande är melodifestivalen.

Jag skulle vilja säga att precis som det är med melodifestivalen är det med den kristna kyrkan: den har hela tiden utvecklats, förändrats, men ändå finns där en kontinuitet, en grund som alltid funnits där. Grundidentiteten finns kvar, men formerna och uttrycken har förändrats. Måste förändras. Det är nämligen så att det som lever utvecklas; det är bara det som är dött som alltid är statiskt och likadant.

Jag prästvigdes i den här kyrkan för 24 år sedan. Och som präst har jag alltid uppskattat mötet med människor i glädje och nöd. Alltid uppskattat den unika – unika – ingång vi som kyrka har i människors liv. Och jag har alltid kunnat hitta glädje i att vara en del av en tradition som är större än mig själv, en tradition som trots att den alltid varit utsatt på olika sätt ändå alltid har överlevt.

Det har också – det ska erkännas – funnits dagar när jag undrat kring mitt yrke. Såna dagar kommer. När man vigs till präst i Karlstads stift så välkomnas man till ett stift som på många sätt är präglad av en folkkyrkoteologi. För exakt 100 år sedan, i sitt herdabrev till Västerås stift år 1920, definierade Einar Billing folkkyrkans uppgift så här: (Folkkyrkans uppgift) "... är att bringa evangelium om den Guds frid, som övergår allt förstånd, till oroliga och osaliga människosjälar. Det är inte en av kyrkans uppgifter – det är det hela". Det är detta som är vårt uppdrag. Och det är det uppdraget som Paulus adresserar i dagens episteltext:

Han tröstar oss i alla våra svårigheter, så att vi med den tröst vi själva får av Gud kan trösta var och en som har det svårt.

Det är precis det uppdraget vi har idag. Det handlar om liv. Det handlar om tröst. Det handlar om glädjebudskap. Det handlar om att lyfta människor i en tid som verkar bli alltmer galen för varje år som går. Det var det det handlade om det för 2000 år sedan. Det var det det handlade om för 100 år sedan. Och det är det det handlar om idag. Och det kan vi inte förändra. Det får vi inte förändra.

För kyrkans uppdrag – och prästens uppdrag – handlar INTE om världsflykt. Det handlar INTE om att bygga ett fromt reservat där vi som kyrka ska betrakta dem där utanför. Sven Hector, en präst som verkade i Eda-Köla före dig, uttryckte det så här 1944: "Kyrkans uppgift är icke att stå i trygghet innanför sina murar i

frontställning mot dem därutanför”. Folkkyrkans uppdrag hänvisar oss tillbaka till verkligheten, tillbaka till våra medmänniskor, tillbaka till det konkreta. För att världen ska leva.

Vi ska sålunda vara stolta över att tillhöra den folkkyrkostradition som den vi har i Karlstads stift, och den unika ingång i människors liv som det har medfört. För folk räknar med oss. Folk lyssnar på oss. Och de gör det av det enkla skälet att vi alla är i behov av frid, att vi alla är i behov av tröst. ”Han tröstar oss i alla våra svårigheter, så att vi med den tröst vi själva fått av Gud kan trösta var och en som har det svårt”.

Du, Tony, vigs och välkomnas idag till präst, du tar emot stafettpinnen från de lärjungar som började den här maratonmarschen för snart 2 000 år sedan, och du kommer en dag att lämna över den till någon annan. Det är ju det som är så fantastiskt när man är del av en 2 000-årig tradition.

Det handlar inte bara om mig, mig, mig, som så mycket annat i vårt samhälle gör. Det handlar inte om dominans, makt och pengar som så mycket annat i vårt samhälle gör. Nej, vi är i kyrkan del av något större, vi bottnar i andra ideal, vi tillhör honom som förkunnade den frid som övergår allt förnuft. Han som ”tröstar oss i alla våra svårigheter, så att vi med den tröst vi själva fått av Gud kan trösta var och en som har det svårt”.

Gud välsigne dig, Tony, i den gärning som väntar. Amen